

[Stauning.]

af Venstres egen Opførsel i en Periode, der havde en vis Lighed med denne, nemlig Perioden fra 1918 til 1920. Der var jo adskillige Taler og adskillige Avisartikler i de Aar, hvori man forlangte, at den daværende Regering værsø' havde at takke af, for man troede ikke rigtig længere paa, at den havde Flertal. Der var intet konstateret i saa Henseende, absolut intet, men alligevel forlangte Venstre med stigende Styrke, at dette Ministerium værsø' havde at pille af, for det havde intet Flertal mere. Naa ja, jeg venter, som sagt, ikke Konservenser fra Venstre, det har ikke stort at betyde, vi venter altsaa rolig, til det skrøbelige Kar bryder sammen; har vi ventet i to Aar, kan vi vente Dyrehavstiden med.

Jeg kan imidlertid godt forstaa, at Venstre her ikke handler alene ud fra egne Interesser. Jeg skal ikke nægte, at jeg har en Fornemmelse af, at Venstre er noget egoistisk, men hel Egoisme er det alligevel ikke i dette Forhold, Partiet er virkelig ogsaa en Smule hensynsfuldt overfor det konservative Støtteparti, thi dette Støtteparti trænger unægtelig til noget Hensyn nu. Det vilde være alt for brutalt, hvis man nu kastede de Konservative ud i en ny Valgkamp, til en ny Kæmpedukket, endnu værre end den, de fik den 14. September.

For det var vel en slem Overraskelse for det konservative Parti, dette Landstingsvalg. Her havde vi jo gaaet og hørt paa Møder og læst i Artikler i den konservative Presse og i Beretninger fra alle disse Delegeretmøder, der blev holdt, hvor forskellige fremragende Førere for Partiet skildrede Situationen, hvordan den var og hvordan den vilde forme sig, her havde vi gaaet og læst om Konservatismens rige Muligheder. Det konservative Parti og dets Presse havde jo regnet ud, hvor mange Valgmænd Partiet nu skulde have i Henhold til den Fremgang, som Partiet havde haft ved Valgene i 1924 og 1926. Og de Konservative — ja de sagde jo aabent og ærligt til Venstre, som de mente det var: Det er os Konservative, der nu skal klare Skejserne ved Landstingsvalget, for I, Venstre, kan jo ikke noget. Nej, vi skal nok ordne det, sagde man paa disse Delegeretmøder, vi Konservative skal være der med en regulær Støtte, det bliver os, der bestemmer, hvem der skal have Landstingsmænd valgt, og alt saadant.

Naa ja, det gik jo noget anderledes, det tør man vel nok sige. De, der skulde klare Landstingsvalget for Regeringsallian-

cen, klarede ikke ret meget mere end det, de var nødt til at klare for sig selv, og det gjorde de endda kun ved forskellige Manøvrer, som det kan være ligegyldigt at omtale. De har vel nu faaet afbrudt Grevens Fejde, og det kan der vel siges ogsaa at være noget godt i. Ved Hjælp deraf klarede de sig altsaa selv. Men for Venstre var det ikke saa forfærdeligt meget de klarede. De havde sikkert glemt at regne med Tabskontoen, med det Tab, der kommer og uvægerligt maa komme, naar en selvstændig Forretning bliver til en Filial af en anden Forretning.

Der var Vælgere, der forstod, at det var urimeligt at gaa til Filialen, naar man lige ved Siden af sig havde Venstres egen Købmandsbod, og der var vel ogsaa andre, der havde opdaget, at de Varer, hvormed de Konservative skilte de i 1924 og 1926, Uldtrøjer og Støvler og alt det, slet ikke fandtes mere i den konservative Butik; de var jo sænket ned i Dybet, i Ubemærkethed, og nu var der ikke andet i Filialen end den samme Agraruld og den samme Godsejersmørelse som i Venstres Købmandsbod. Akkurat som i Hovedforretningen. Hvorfor saa gaa til Filialen, det vilde dog være alt for kunstigt for mange gode Godsejere og Proprietærer, om de vedblivende skulde gaa hen til det, som i gamle Dage var deres Hovedforretning, naar denne Hovedforretning nu var blevet en Filial, og der i Venstreboden fandtes alt det, de havde Brug for. De valgte altsaa den Vej, og andre gik maaske af andre Grunde til andre Steder, fordi den konservative Butik nu i den nyere Tid havde daarligt Udvalg af Varer.

Men naturligvis, den konservative Udvikling har sin Interesse, ligesom Venstres Udvikling ikke er mindre bemærkelsesværdig; thi Venstre er jo blevet et antisocialistisk, et arbejderfjendtligt Parti, hvad det ikke var i gamle Dage. I den Henseende har Venstre jo overtaget alle de daarlige Varer, som fandtes i den gamle konservative Bod: Venstre, der i en Menneskealder støttede Arbejderne, støttede Fagforeningsbevægelsen, var med til at rejse den Kulturbevægelse, som Arbejderorganisationen er, Venstre, der havde en Fører, som sagde, at enhver Lov for at du noget maatte være socialistisk, Venstre, der havde en Fører, som erklærede, at han foretrak, at Husmændene kaldte sig Socialister fremfor noget andet, dette Venstre har glemt denne Fortid, det har overtaget udrangerede antisocialistiske Varer fra den konservative Butik, dem arbejder de nu videre med, og ved